

Recital de febrer

Una mostra del recital de Pau Castanyer.

Els acomodadors es preparen

El públic escolta recitar ben atent

Els alumnes reciten els poemes d'en pau

Els 10minutets de música, aquesta vegada de piano.

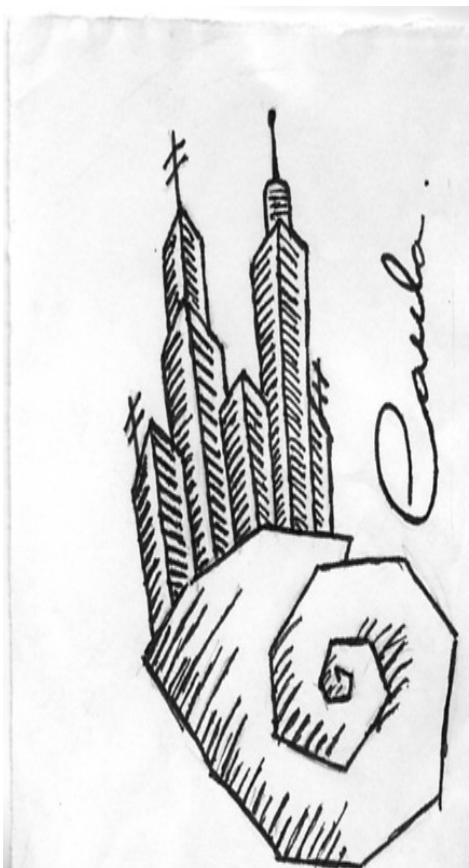

En Pau té unes paraules per a nosaltres i algun poema.

El director entrega a Pau el gravat que els alumnes han fet apartir d'un dels seus poemes.

***Ara respir el caragol i ciutat
i camin les voreres foradades.***

Aquest és el punt de llibre que vàrem regalar a tots els assistents dins el tríptic dels poemes recitats.

Poemes de la gran ciutat.

IV.

Els estenedors que sequen embrions
a mig sol i a plena ciutat
em tallen els ulls,
em recorden el mariner
sense el seu vaixell penjat a la paret,
el voler plorar fort
sense que ho vegis,
sense que sàpigues que no és per tu,
sense que sàpigues
que és pel vent
i per les fulles nocturnes.
És pels dibuixos estàtics
que em fumaré de tot això,
per tota aquesta música
que intenta definir les notes

mitjançant l'alcohol.

T'he vist damunt qualsevol arbre.

Deies adéu amb les parpelles.

IX.

Caminant distret
un colom s'ha interposat en el meu camí.

Ens hem mirat.

S'ha mogut a la meva esquerra
i quan ens creuavem
ha abaixat els ulls
i ha inclinat el cap saludant-me.

Segueix caminant distret
però sentint-me menys animal.

XIII.

Quan era petit tenia un somni:

Volava completament nuu
per cels inacabables
que a mesura que els roçava
amb el palmell de la mà
canviaven de color i de forma.

Mai he superat aquella sensació.

El cel ha tornat fluix, pansit i dèbil.

Jo ja només puc somniar les calideses dels cossos

i voldria volar.

VII.

Tenc un edifici al pit
i un pati tancat a l'esquena.

Plou aigua carbonada
- la il·lusió que no he regat,
el fred de la ciència-
i no puc apreciar
el sol dolç i groguenc
que realça
els meus braços dèbils.

No puc creure
que jo sigui aquest
que em mira
des del vidre .

No entenc el meu dolor.

La vida són dues lliçons:
cada una de mitja vida.

Quart creixent.

Respir, em relax,
tanc els ulls
i intent recordar
-tornar a passar pel cor-
com eren les meves paraules
quan encara no sabia xerrar,
com tenia la mirada
abans d'haver desitjat una dona,
quines veus, quins colors,
quins somnis m'alteraven,
com eren els dies,
com de llargues eren les hores.

En veu molt baixa,
-més que un sospir-
deman tornar a obrir els ulls
i trobar-me
una lluna antiga,
un cos petit

i uns anys més tendres,
més fràgils.

iQuin estrany desig,
el de ser conscient
de voler tornar a la inconsciència!

IX.

Un padrí descansa a un sofà
de la biblioteca municipal.
Defora fa fred.
Té les cames estirades,
els peus creuats,
i les mans a les butxaques.

El capell gris, amb banda negra,
li fa una davallada sobre el front
com amagant els ulls ensopits
que, darrera els vidres roigs,
em miren lents i em diuen:

*Arribarà un temps
que seré l'ombra
dels meus estius.
Arribarà un temps
que aquesta ciutat
ja no serà per mi,
o potser ja no serà.
Però no et preocupis,
no estic trist...
...tan sols he perdut el somriure.*

Com qui agafa la mà de l'amant i, absort, s'acaba acariciant la seva.

IX.

Al entrar a tots els portals
hi ha una estranya intimitat decebedora:

Comunitats de llebres sense sexe ni garriga.
Ofeg el meu salt.
Amag el meu crit.

Barcelona.

IV.

He atenuat les visions.
Ara respir el caragol i ciutat
i camin les voreres foradades.

A vegades hi ha un sol,
a vegades una llum sobre un somriure,
però ja no hi ha guspines quan despert,
ni il·lusions dins la memòria.

XI.

Quan de temps més m'aguantaràs?

Tens la debilitat del nadó a l'aire lliure
i et remugues el temps en que no creus.
L'alè blasfemi que et quedes per tu
t'arrapa els budells un contra l'altre,
et deixa els ulls penjant i
pendents de la teva poca resurrecció.

L'alè blasfemi que et constreny per dins
que et metal·litza el pit
i t'engalaverna les espatlles,
t'espitja cap a l'interior
i no et basta
i mai has estat tant tu
que sobre aquest patiment,
que conserves com a primera besada.

Quan de temps més m'aguantaràs?

Quan trobis la satisfacció fes-la teva,
enganya-la i pren-la,

no l'amollis a perdre's una altra vegada,
dedica-li les carícies que no tens,
enamora-la amb la virilitat dels astres perduts,
abraça-la amb els braços que et veuen i et diuen,
i no facis cas a la incertesa de si ara,
de si l'aire, de si la força,
de si la gana, de si el desig o la son.

Quan trobis la satisfacció fes-t'he ample,
arrodoneix-te les puntes
i estire't sobre les cuixes momentànies.

Mate't en certa manera
i no desitgis tornar a viure:

no hi ha més vida que la que et deixa
entendre que la mort només és si la penses.

XIV.

La llum m'espera,
les arrels de l'ésser
em criden des de
la solitud de l'arbre
-la pell de les taronges-
i vull comprendre que hi ha
darrera la paraula
o la tranquil·litat de la mar.

M'estim només dins
el silenci de les bruixes.

I.

El pati silenciàt
dels nins que dormen
em recorda, irònicament,
la paraula fluixa
que et vaig dir
mentre ballaves divertida,
em recorda el vers

que em desaparegué
de les mans vanitoses
com d'aquell
que desitja l'eternitat,
el cant orgàsmic
camuflat al somriure
que passeja l'aire
quan sobtes els ulls.

El pati silenciàt
dels nins que dormen
em regala el precipici
d'una fulla seca
sobre la cama estesa.

M'acompanyen
i, fins i tot, també t'estimen
aquests arbres de pur silenci,
de pura ciutat adormida.

Se somnia naixement i paraula.

XVI.

Voldria veure els anys dels arbres,
fer un cercle,
tancar un cicle,
ser la pell en roca
o la soca
tranquil·la,
humida.

La sang
-calenta dolçor,
vermella alegria-
em demana
desfer-me,
desestructurar-me,
reinventar-me,
acceptar el misteri.

Anella estimant-te.

XIV.

No te'n vagis encara...

Podríem tombar-nos al llit
i mirar com va caient el sostre.

Podríem ser estàtues damunt els llençols.

Podríem...

estar callats i agafar-nos
les mans en silenci,
després ens podríem abraçar
com qui abraça la vida

i qui sap...

potser aconseguim
renovar les parets

i les mirades.

II.

Cadira de fusta
un home seu al seu hort.
A escassos dos metres
l'autopista engendra els seus animals.

Creixen a la mateixa velocitat les cebes i l'asfalt?
Quantes carxofes naixeran amb la ferum dels motors?
Com és el color, fred i trànsit de les tomàtiques?

Només un instant darrere el vidre:
l'home seu i fuma
mentre inventa ponts i llunyania.

Hi ha un taronger de metall.

Les fredes taronges del neumàtic

em retornen a la carretera.

VIII.

He perdut els colors
de la polsera
que em vares regalar.

Pens amb els teus ulls.

A vegades la mar
és igual de blava

XI.

Tu sucaves llimones
tant tranquil·la,
tant teva,
que jo, mentre et xerrava
i et mirava les espatlles
i el començament dels pits,
volia diluir-me amb la teva pell
i volia ser una lluna
per tornar-te llum
els cabells volàtils i alegres.

Després, el matí arriba
com un foc sec i daurat a la gola,
i et despertes
i em mires tant suau
i et tombes al sofà
i no pots escoltar
i encara no saps xerrar.

La son et dura,
però estàs preciosa.
Sóc feliç
i me'n vaig a comprar cafè.